

ХІІ

Додому він прийшов у стані теплої дрімоти, що не покидала його, відколи підвівся він з крісла під фікусом, де був заснув. За всю дорогу з вул. Пятакова через порожній Євбаз⁷⁴, що здається вночі кладовищем, він мов не встиг прокинутись з міцного сну, що раптом охопив його після душевного й фізичного напруження цієї ночі. Ішов мляво, не думав, дивився не більше, ніж потрібно було для ходи, і в усьому тілі, в мозку, в серці почував солодку втому й потребу якогось цілковитого забуття. В кімнаті машинально раздягся й витягнувся на ліжкові, забувши навіть скинути шкарпетки.

О першій годині вдень хлопець прокинувся й примружив очі від блискучої повені світла, що затопило кімнату. Крізь вікно, що проти ліжка, лилося вперше гаряче проміння весняного сонця, лягало на стіни узором і лоскотало обличчя. Він схопився й став на ліжкові, піддаючись безтямній радості тепла й передчуттю близького неосяжного щастя. І так стояв, напруживши тіло, купаючись у ясних потоках, що вмивали його, як зіплюща вода. Потім скочив додолу, підбіг до вікна, розчинив його й висунув надвір кудлату голову. Перший доплив повітря дрожем прокотився йому по тілі, другий війнув привітніше, третій був уже звиклий, бадьорий і чарівний, немов велетенська сонячна рука до нього простяглась, і гладила йому волосся, і лащила йому груди. В душу його проходила нова сила, якась первісна міць, сповняючи вщерть йому груди і надимаючи серце жадобою. Він почував, що минуле його розтануло в могутньому сні й сонячному пробудженні, що немає в нього спогадів, що він зараз тільки народився в буянні весни, народився зразу дорослий, досвідчений, мудрий, повний сил і непохитної в них віри.

Потім вдягнувся, хапаючись, немов кожна згаяна мить була йому втратою, вмився і вийшов на вулицю. Веселі люди розбризкували смертні калюжі зими, розтопленої сміючим сонцем. І все було як щаслива розв'язка трагічного фільму.

Він пішов просто, без мети, без найменшого бажання дійти кудись і спинитись. П'яне почуття волі гнало його вперед, почуття цілковитої незалежності, тваринна радість визволення від того, що вчора думав, бачив, бажав, від того, як учора жив, від усіх болів і турбот усіх днів, що були досі. На розі Володимирської та Свердлова, де стояли дівчата з повними кошиками квіток, купив два пучки синіх пролісок і, не зважившись пристебнути їх до пальта, бережно сховав у кишеню.

Вдома по обіді поставив квітки в склянку з водою. Вони пахли зелом, звичайною сирістю рослини, але це був пробуджений дух, що випорснув з глухих надер землі, з мороку, холоду в жагуче сяєво тепла, і ці скромні квітки сміялись йому маленькими прапорцями великого життя. Він примостив їх на столі. Потім видобув із купи книжок свою збірку.

Тепер він тільки невиразно пригадував, про що був писав, і читав захоплено, як щось стороннє, неналежне йому, дивуючись на несподівані образи, на міцне поєднання речень, на окремі слова, що він їх ніби передчував, що стояли там, де він і тепер би їх поставив. І все читане оживало йому під пильним поглядом, давало вдруге пережити

74. Євбаз — єврейський базар. Нині: площа Перемоги.

радість колишньої творчості, воскрешало минулий захват у тривожному тремтінні, в солодкій завмерлості над рядками. Глибокий подив опанував його, коли кінчив останню сторінку. Невже це він писав? Безперечно. На обкладинці виразно стояло його ім'я. Але душа його кокетувала, відмовляючись від заробленої хвали, маніжилась і ніяковіла, як п'ятнадцятилітня дівчина, одержуючи пишного букета з приємних рук. Може ж, це не їй? І відразу погодилася з ганебною раптовістю, не ховаючи палкого бажання мати те, що дістає. Це ти — зашуміло в його грудях. Це ти, це ти — застукотіло його серце. Він чув симфонію величного хору, що співав йому пісню самолюбства, і сам переймався до себе пошаною за власний хист. І знову схотілось йому йти, блукати вулицями, посміхатися всім і всьому, та він затамував цей порив у далечинь і ще раз перечитав свою збірку від початку до кінця.

Тепер лишився трохи розчарований. Окремі хиби турбували його, чималі огріхи в побудові й страшенна прикрість від змісту. Про що, властиво, він писав? Ніде протягом сотні сторінок не здибав він людини — того, що мучиться й прагне, що божевільні пориви зароджує в болі, того, що нидіє і буяє, плазує й підноситься на верховини. Він не знайшов у тих сторінках сумного карлика з велетенським розумом, дрібного звіра, що тягне на щуплих раменах вічний тягар свідомості; не знайшов чарівної дитини, що так мило плаче й сміється серед барвистих цяцьок існування, жорстокого войовника, що вміє вбивати й умирати за свої мрії, суворого поборника за далекі дні, невтомного гінця в майбутнє. І ця відсутність вразила його. Навіщо ж ці твори, коли людське серце в них не б'ється? Мертвими видались йому тепер ці оповідання, де людина зникла під тиском речей та ідей, від неї створених і для неї призначених!

Він мляво підвівся й ліг, заклавши під голову руки. Так, він не постеріг був людини, а що ж, крім неї, варте увага? Без неї все втрачає рацію, стає бездушною схемою, дзвоном у безповітровому просторі! Наївна віра давнини, що людина є міра речей, що для неї світ повстав і зайнялися зорі, блиснула йому єдиною правдою землі, вищою над усі правди та докази. І з цієї туги за колишнє нерозуміння, з ясного прозріння рушіїв життя, з яскравого відчуття людини здобув він перші нитки свого гарячого плетива.

Він напише повість про людей.

І коли подумав це, страшна нудьга огорнула його від безсилості перед цим величезним завданням, якого вагу він відчув гостро, яскраво, несвідомо прибільшуючи в уяві всі труднощі роботи. Як поєднати безліч фактів, що він встиг назбирати й відчутти, як сплести ту силу спостережень, що він зробив над іншими і над собою, в одну бездоганну цілість, точну й припасовану, як годинниковий механізм? Як проявити в кількох тисячах рядків безконечну різноту людей, божевільну відмінність їхніх думок, настроїв, бажань і дій? Щоб людина виступала вся, без купюр і ретушування, яка є вона в боротьбі, коханні та праці, з усіма величними й ницими поривами, злочинством і жалем, підлотою і відданістю? Ні, це зовсім йому не під силу! Мусить зразу ж відмовитись такого зухвалого замаху й застерегти себе від величезних прикростей невдачі. Та й взагалі слід кинути цю літературу, що, скільки міг він пригадати, тільки гірким розчаруванням платила за його муки!

Але лежав, затиснувши зуби, прислухаючись не так до безнадійних своїх

міркувань, як до чогось ледве чутного, невиразного, далекого, як спогад про сон. Надія? Ні, більше за надію в ньому повстало! Раптом він забув про все, про себе, про свої наміри, він ніби існувати перестав, розчинившись у пристрасному маренні, що понесло його на могутніх хвилях. Невідомі постаті сповняли його кімнату, легкі, прозорі витвори його збудженої уяви, що в них він не пізнавав нічого ні дійсного, ні свого, починали рухатись перед ним у тихому передвечірньому мороку. Без найменшого зусилля давав він життя безлічі тіл, одягав їх, хрестив, не знаючи нащо, поринувши в солодку дрімоту; звідки народжувалось це примарне царство тіней. Не почував ні діяння волі, ні напруження чуттів у цій несвідомій, замріяній грі, ні насолоди від цього творчого випромінення — він принишк, занімів, завмер, щоб не урвати якимсь невдалим втручанням блискучого походу своїх втілень. І от зненацька ті дивні постаті, несподівані гості його убогої, засудженої хати, почали посміхатись, плакати, жадати й боротись, почали рушати в далечінь хисткими човниками під подихами ненависті і любові!

Він раптом схопився. Чи не збожеволів він? Хай зорова омана, але ж він так виразно почув їхні голоси! Хвилину Степан сидів нерухомо, слухаючи зляканий стукіт серця, єдиний звук, що лишився йому реальним серед тиші темної кімнати. Здавалось, він був сам серед неосяжного безгоміння, в незмірній далечині від світу й людей, не причетний до життя, але близький до нього, як ніколи. І в цьому почутті страшної самотності, цілковитої втрати всіх зв'язків із навколишньою дійсністю і нового з нею поєднання була безтямна певність перемоги. Певність! Він спізнавав глибину своїх сил, він справді божеволів — тільки з радощів.

Цілий тиждень тривало це таємниче сп'яніння. Із того, що бачив та чув, із того, що постеріг у собі чи навколо, вирізував тепер постаті, думки, краєвиди й зшивав їх тонкими нитками сюжету. Не писав тим часом, а тільки вигадував. Навіть не думав, що це треба буде писати — таке пекуче, сласне задоволення давала йому ця уявна, незмушена праця, обертаючись у собідостатню мету, вбираючи всю його цікавість і захват.

На посаді й засіданнях він став чимсь ніби вправним автоматом. Так, скрізь, крім своєї кімнати, він почував себе накрученим механізмом, що виконує певну суму потрібних дій, робить звиклі реакції на оточення й має здібність відповідати. Вся чуттєвість його скупчилась у мріях, поклавши на життя холодок.

В зв'язку з цим він змінив своє ставлення передусім до себе. Тепер уже не дозволяв собі їсти, коли схочеться і що схочеться. У визначені години мусив снідати, обідати, вечеряти, вживаючи їжі поживної, насамперед овочі й каші. Виходячи на вулицю, ретельно загортав шию в кашне, чого не робив і в морози. Дбайливо провітрював мешкання й зменшив порцію тютюну вдень, щоб увечері курити більше, не виходячи, проте, з тих меж, що за ними, на його думку, нікотин починає вже шкодити. І вранці знову запровадив до вжитку гімнастику нервів за системою лікаря Анохіна. Іноді зовсім несвідомо звертався до себе в другій особі: «Ну, тобі пора спати» або: «Піди трохи погуляй». З знайомими був ввічливий, як завжди, але потай почував свою вищість, — навіть трохи смішно було, що вони вітаються й розмовляють з ним так, як

учора й позавчора. Правду сказати, він усіх їх нишком якось вибачливо зневажав — ніхто ж не примітив того великого пориву, яким він жив. Для них він лишився той самий. Як чудно! Тим гірше для них. Часом, віддаючись солодкому протягові самозакоханню, він, посміхаючись, марив, яку ж то він річ чудесну напише і як вразить усіх тих, що нічого не примічають!

Поет Вигорський, стурбований його довгою відсутністю у пивниці, зайшов провідати його до редакції.

— Вже пишете щось, мабуть? — спитав він.

— Майже, — відповів Степан. — Обмірковую.

— А, це сама найщасливіша пора, весна творчості, — зітхнув поет. — Це платонічне кохання, мовляв, а за ним починається нудне родинне життя.

І раптом спитав:

— А знаєте, як помиляється більшість з тих, хто вживає слово «платонічний»?

— Знаю, — відповів Степан. — Тільки слова цього тепер майже не вживають.

До речі, Вигорський повідомив його, що 20 квітня вранці рушає в подорож, і просив конче бути напередодні ввечері в пивниці, щоб відправити розлуку.

Того дня Степан мав ще одного одвідувача, якого найменше сподівався. Прийшов Максим Гнідий, бухгалтер шкіртресту, в досить потертому пальті, але з дуже незмушеним виглядом. Він розсівся на стільці коло Степанового столу, а коли хлопець запитливо на нього глянув, мовив, посміхаючись:

— Та я почекаю, поки ти вільний будеш.

Спочатку Степан подумав, що не дочув, але коли звільнився від молодого письменника, що приносив до редакції щотижня по ліричному оповіданню, та почав з Максимом розмову, то й справді переконався, що бухгалтер не тільки на «ти», але просто Стьопою його називає. І хлопець, не зважаючись спинити цього несподіваного прояву дружби, відповідав йому в безособовій формі.

В родині Гнідих відбулися чималі зміни. Всі жили тепер укупі — хоч на старість людському, як зауважив Максим. З рибною крамницею трапилась прикрість — пішла в ліквідацію через прокляті податки. Проте старий Гнідий торгує рибою з ятки на Житньому базарі, а Тамара Василівна в поміч йому — галантереєю. Так що потрохи заробляють. Тільки він, Максим, байдикує. Справа в тому, що в шкіртресті, де він за бухгалтера був, сталася невеличка неприємність з грошима, і він мусив посаду покинути, щоб уникнути непорозумінь. Зрештою це дурниця, він навіть радий з цієї пригоди, бо обридло весь час сушити голову цифрами, що душу в тобі вбивають, особливо йому, людині живій і незалежній. Отже, він вирішив перемінити посаду.

— Стьопо. — сказав він, — ти знаєш, що я завжди любив книгу. Пам'ятаєш мою бібліотеку? Шкода, що продав її, але мусив! В житті різні випадки трапляються, ти сам розумієш.

Він хитро посміхнувся, натякаючи. Але хлопець ще не зовсім розумів, до чого воно йдеться. Незабаром усе з'ясувалося — Максим мав на оці посаду завідувача якоюсь книгарнею державного видавництва або хоч помзава, і в цій справі Степан мав йому допомогти зв'язками.

— Ти ж чоловік відомий, — додав він. — З комуністами, певно, знаєшся, а в наш час без протекції не потикайся. Без підтримки, сам знаєш, подохнути можна.

Він знову, натякаючи, посміхнувся. Степан мляво погодився, обурюючись у душі, що цей шахрай виказує на нього якісь права. Максим сказав:

— Так я заявку тобі напишу, а ти передаси, кому там треба, і слово скажеш.

Написавши, він все-таки не йшов. Попросив цигарку й закурив.

— Гарний тютюн куриш, — сказав він по-знавецьки. — Пам'ятаєш, я тебе частував? Ну, й чорт його бери!

Він нервово крутнув головою.

— Маю ще справу до тебе особисто, — сказав він тихше. — У мене є п'ять альбомів з марками. Тепер я в такому стані, що мушу їх продати. Але не хотілося б кому чужому їх збувати, дорогі вони для мене. Купи, я візьму з тебе небагато — сто карбованців, це однаково що дурно. По знайомству.

— Ні, марки мені не потрібні, — відповів Степан.

Тоді Максим почав умовляти його. Рівної колекції в цілому Києві не знайдеш! Крім того, він може відступити свої права члена всесвітнього товариства філателістів. В крайньому разі скидає двадцять п'ять карбованців і решту грошей навиплат.

— Не треба, — сказав Степан.

Максим зітхнув. Ну, то, може, він позичить йому червінців зо три на тиждень? Хлопець дав йому п'ять карбованців і рішуче підвівся.

— Я йду, йду, — мовив Максим. — Коли ж ти до нас зайдеш? А, негарзд знайомих забувати, негарзд! У нас весело тепер, компанія збирається, співаємо. Мамаша так за останній час поправилась, зовсім молодець. Заходь! А з посадою коли навідатись?

— Місяця через півтора, — відповів Степан. — Раніш нічого не буде.

Максим попрощався з ним по-приятельськи, але з великою домішкою запобіжливої пошани. З дверей він ще раз вернувся й ніяково сказав:

— Ти, може, сердишся на мене, Стьопо, так я ж тоді по-дурному... сам каюся.

— О, прошу, прошу!

Коли Максим остаточно пішов, хлопець знизав плечима. Комедія! Тільки подумати, що колись була якась мусінка, якісь трагедії, навіть бійка! Відтоді минули тисячоліття, і от те минуле, нікому не потрібне, зайве, безглузде, раптом заходить і подає вам руку. Чортзна-що! Минуле повинно шануватись, знати своє місце і не рипатись. Заяву Максимову він порвав і викинув у кошика.

Нарешті з повістю кінчено, тобто додумано до кінця з усіма подробицями. Твір стояв у його голові, як кольорова прозора фотографія. Вийшов він, щоправда, трохи відмінний від першого задуму. Спочатку Степан закрав величезну річ на три частини, де дійових осіб було щонайменше з сотню і час дії тривав десять років. Потім стиснув її до двох частин і викинув три десятки персонажів. Нарешті скоротив ще частину, лишаючи повість на чотири-п'ять аркушів з дванадцяткою учасників. Що примусило його так ущільнюватись? Якийсь внутрішній безапеляційний наказ. Під тиском його творчого пресу із первісного плану спливала геть уся рідина, випадковості, дешеві

ефекти й трагедії, зайві розмови й епізоди, і от лишилась загускла пружна маса, що трималась уже форми під дальшим здушенням. Це був болісний процес відтинання живого тіла, що всіма способами чіплялось за життя й хотіло жити. Але він, як суворий хірург, цей біль чинив в ім'я майбутнього здоров'я. Був свідомий, що тільки дробинку з того величного завдання, що перед ним стало, спроможен зараз здійснити, бо життя навіть однієї людини варте томів оповідання. Ба, був свідомий, що й за все життя своє здійснить хіба невеличку його частку, бо незмірна й незглибна душа людськості, хоч раптом у кількох поривах уміщується. Але з урізків того матеріалу, що проробив, Степан зліпив сюжет для кіносценарію й скомбінував кілька тем для дальших повістей. Тепер він був забезпечений з цього боку принаймні на рік інтенсивної праці. Тепер тільки писати!

Купивши півстопи лінованого паперу, хлопець сів одного вечора до свого столу й узяв олівця з священним трепетом жерця, що підніс ножа над жертвою. Цього моменту він боявся. І, о радість! — написав перший розділ, потім другий, потім третій — легко, не спиняючись, навіть напруження не почувуючи! Слова лились із нього, потік жвавих муштрованих слів, що самі знали свої місця і сполучення. Він кинув перо, стиснув у захваті руки й підвівся. Годі, годі на сьогодні! Заспокоївшись трохи, підрахував — коли праця так ітиме, то кінчить повість за два тижні. Чудово!

Але другого дня не написав нічого. Сидів, ходив, навіть лягав і марити пробував, але жодного слова на дальший розділ видушити з себе не спромігся. Так, ніби вся повідь його уяви раптом зсілась і в голові йому лишились мертві згустки, яких не в силі був розтопити його гарячий розпач. Він знав, що треба і я к треба далі писати, тільки прірва запалась між його задумом і папером. Почував страшенну неохоту писати, безпідставну відразу до самого процесу водити пером. Спочатку він обурювався, потім умовляв себе і замислився кінець кінцем. Звідки ця несподівана криза? Чи йому не хочеться писати, чи він сам писати не хоче? А може, дальші розділи його недоладу побудовані, і ця затримка, інтуїтивне діяння художнього почуття, є просто гасло про небезпеку? І за кожною думкою його стояв добре знаний жах марних поривів до творчості.

Нарешті вирішив, що треба перепочити. Мусить берегти себе! Він просто стомився духом. Не можна ж гнати себе без жалю! Слід забути на день-два про працю, розважитись, погуляти й відновити сили. Тільки як?

Раптом спогад про Зоську пройняв його радісною теплістю. Зоська! Мила, сміюча подруга, вірна товаришка його блукань! Він згадав її маленьку постать, безжурні посмішки й раптові смутки, наївну, втішну філософію і жагучі поцілунки. Він хотів знову побачити кучері на її чолі, чарівне рухливе під діянням чуттів обличчя, почути її чарівний шепіт і сидіти на килимі коло її ніг, «коло ніг королеви»! Він відчув її так, ніби допіру вона вийшла з кімнати й зараз мала вернутись. Схопившись, хлопець глянув на годинника. Ще не було шостої. Ще він встигне побувати з нею в кіно, а потім... потім покличе її до себе в гості! Це чудової Вони влаштують тут маленького бенкета після розлуки, і чхати йому і їй на те, що шепотітимуть у своїх норах міщани сусідніх помешкань!

Степан почав хапливо одягати парадного костюма, нанизуючи розрадливі думки. Правда, між ними сталося тоді непорозуміння. Одруження, звичайно, нісенітниця, але він був проти неї трохи жорстокий. Він не заперечує. Але перепросить. Почував, що між повістю та розривом був якийсь, не зрозумілий йому ближче, зв'язок, і жалкував уже, що за обопільною згодою не влаштував собі вчасно півмісячної відпустки. А так — трохи неприємно.

«Та коли вона справді любить мене, — подумав він, — то не повинна дуже гніватись».

Хлопець хутко дійшов до Гімназiального провулка й подзвонив коло знайомих дверей. Літня жінка у фартуху йому відчинила.

— Можна бачити товаришку Зоську? — спитав він. Жінка здивовано перепитала:

— Яку це Зоську? Голубовську?

— Так, — потвердив він.

Жінка сплеснула в долоні.

— Чи ба! Та вона ж отруїлась!

— Вмерла? — спитав Степан.

— Як єсть померла, — спочутливо відповіла жінка. — Царство їй небесне.

Вона перехрестилась.

— А ви... звідки знаєте? — спитав хлопець.

— Отакої! — образилась жінка. — По-сусідськи живу, та щоб не знати. Може, до них пройдете?

— Ні, — сказав Степан.

Вони стояли хвилинку мовчки, дивлячись одне на одне, Степан — пригноблено, жінка — цікаво.

— А ви ж хто такий будете? — спитала вона.

— Я — Степан Радченко, — відповів він.

— Родич, може, який? — провадила жінка.

— Знайомий.

— Не побачите вже, — зітхнула вона. — Ну, померла як єсть!

Він поволі пішов геть, а вона ще дивилась йому вслід якийсь час, потім голосно зачинила двері.

На вулиці хлопець спинився. «Треба зайти до батьків її і розпитати все докладно, — думав він. — Може, вона лишила мені листа? Де її поховано?» Але думки ці були такі мляві, що він сам ледве міг розібрати їх. Вони сунулись так поволі, що в кінці кожної він забував уже початок. І здавались сторонніми, безмежно чужими, абсолютно йому не належними. Хтось мислив за нього, нудно, моторошно зліплював уривки думок. А сам він був геть порожній. Втратив відчуття своєї істоти і відчуття світу поза собою. Немов був ніщо, ніде, ніколи. Боявся очі підвести, щоб ту пустку навколо не побачити.

Він здригнув, скорчився й пішов, з жахом почувуючи свій рух. Потім почав міркувати, чим взагалі можна отруїтись. Арсеном, судимою, стрихніном, синім квасом, опієм? Яка різниця між діянням цих отрут? Якою з них труять мух, купуючи в аптеках

темні аркуші, де написано великими літерами з знаком оклику: «Смерть мухам!» І що таке смерть? Як може людина зникнути так, щоб її більше ніколи не побачили? Як можна померти не на день, не на тиждень, не на рік, а «померти як єсть»? Отже, і він може померти? Яке безглуздя! Яке страшне непорозуміння!

«Це неможливо, — казав він сам собі, — це зовсім неможливо!»

Йому здавалось ту мить, що він вільно може лягти під трамвай, проколоти серце ножем, пити будь-яку отруту — і все-таки лишиться живим.

Він підвів очі, невиразно сподіваючись побачити когось знайомого й підійти до нього. Але всі обличчя, що він побачив, були чужі... і якісь неживі! Так, ніби вони давно вже помирали, давно вже напились отрути. І він раптом почув себе єдиним живим серед безмежного царства смерті.

Нарешті зважився подумати: «А може, вона... випадково»? Замість відповіді божевільна туга охопила його. Хотілось бігти, кричати, плазувати навколішках, благати, вити. Щоб хтось покарав. Щоб хтось простив.

Потім жаль звогчив його очі. Йому схотілось сидіти коло могилки серед молодії прорості трави, квітчати ту могилку волошками, схилитись і плакати. Він виразно, болісно почував той незбагнений зв'язок, що плететься між зниклою душею і душею живою, що прагне в потойбіччє в безтямнім пориві. Вона ставала приступна його збудженим чуттям, входила йому в душу, як тепле віяння. Це відчуття було невисловне, але зцілюще. Він думав у тоскній радості: «Зосько, тебе немає, але я твій навіки. Щороку приходитиму до тебе, коли цвіте земля. Ти вмерла для всіх, але не для мене».

Та на порозі будинку його знову охопила нудьга — жах вечора й прийдешньої ночі.

На сходах коло дверей він здивав одвідувача комісіонера, що так невдало досі постачав його адресами. Він спинився, сяючи від задоволення.

— Ну, є кімната, — лукаво сказав він. — Але яка! Справжня кімната, одним словом...

— Непотрібна вже мені кімната, — похмуро відповів Степан.

Комісіонер щиро здивувався. Гарна кімната завжди потрібна! Навіщо ж він прибіг сюди сам? Навіщо ж він тоді цілий місяць ганяв по місту, як хорт, щоб потім раптом стало непотрібно? Але кімната! Та тільки товариш побачить її, так зразу й почне в ній жити!

І Степан раптом погодився. Аби щось робити. Аби не бути самому. Та й кімната кінець кінцем йому потрібна.

— Гаразд, — сказав він. — Почекайте, гроші візьму. І вони поїхали вдвох у Липки⁷⁵.

— Але ж ви тільки глянете, який будиночок! — захоплено казав комісіонер, коли зійшли з трамвая. — Цукерка, а не будинок. Ну, як тут не жити!

Будинок справді був показний, семиповерховий, з безліччю вікон, що вже запалювались.

75. Липки — історична місцевість у Печерському районі Києва між Хрещатиком і майданом Героїв Арсеналу. Наприкінці XIX с. стала аристократичним районом.

— Сюди, прошу вас, — казав комісіонер.

Вони сіли в ліфт, і цей спосіб пересування, вперше дізнаний, хлопцеві вельми сподобався. Властиво, ще в кабінці сидючи, Степан вирішив ту кімнату взяти. Але й сама вона за себе подбала. Це був невеличкий, світлий, охайний кабінет з паркетною підлогою, центральним опаленням, обклеєний синьо-сірими новими шпалерами, з двома вікнами, звідки видко було внизу безмежний краєвид міста й далекий обрій за річкою. Так, саме про таку кімнату він і мріяв! І хлопець відразу уявив, де що має поставити з своїх майбутніх меблів і як вигідно йому в тих меблях працюватиметься.

«Тут я вже напишу», — подумав він. Правила дорого, і він завзято торгувався. Нарешті погодились на сто п'ятдесят карбованців відступного, плюс видатки на зроблений ремонт, плюс комісіонерові десять відсотків за послуги. Він дав гроші, документи й завтра мусив перебратись.

З кімнати він виходив останній, і, коли електрику погасив, моторошна туга, що розтанула йому на час у фінансовому клопоті й задоволенні від щасливої угоди, знову прокинулася у ньому серед темної порожнечі, де вікна синіли, як величезні мертві обличчя. Він розпачливо стиснув руки й мимоволі, майже вголос промовив:

— Прости, Зосько!

Все мовчало навкруги. Але ж мовчанка — знак згоди. Він хутко вийшов із лячного мороку, щільно, з острахом причинивши за собою двері. Комісіонер, одержавши гроші, зник, навіть не попрощавшись. А господарі вклонились йому дуже чемно. Він ще умовився з ними про каву вранці й про окремого ключа від парадних дверей. Потім викликав ліфта й м'яко спустився вниз.

На вулиці він лишився знову сам, і знову страшний неспокій опанував його. Була ще тільки восьма. За дві години, відколи він з дому сьогодні вийшов, трапились дві незвичайні, виключні події. Дві — він мимоволі поставив їх поруч. Але ж який зв'язок між... тим і щасливою ліквідацією житлової справи? І йому зненацька здалося, що він ступнув уперед, угору, покинувши когось на перейденому щаблі. Але на це потайне міркування, що ледве чутно торкнулось його голови, душа йому заскміла ще голосніше.

На вулицях, якими йшов, він знову не здибав жодного знайомого. В цьому не було чогось дивного, але йому здавалось, що всі його нагло покинули. І раптом пригадав, що сьогодні саме 19 квітня, той вечір, що мав він справляти розлуку з поетом. Він радісно стріпнувся й пришвидшив ходу.